

Sygn. akt II CSK 173/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko Niepublicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
[...] -
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o zapłatę i ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt I ACa .../12,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1397 (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany NZOZ „Szpital [...]” spółka z o.o. w P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne sformułowane przez pozwanego. Pierwsze z przedstawionych zagadnień prawnych w konfrontacji z zarzutem skargi kasacyjnej naruszenia art. 23, art. 24 w zw. z art. 30 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (jedn. tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634 ze zm.), zmierza w istocie do podważenia oceny Sądu Apelacyjnego, że zachowanie powoda nie naruszało obowiązku określonego w art. 30 wyżej wymienionej ustawy. Powyższa ocena prawna była konsekwencją określonych ustaleń faktycznych, którymi, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., związany jest Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym. Ocena taka mogła zostać dokonana mimo tego, że to samo zachowanie powoda zostało jednocześnie ocenione nagannie z punktu widzenia treści umowy łączącej strony, czy też z punktu widzenia zasad współżycia społecznego ze względu na sposób zachowania się powoda wobec innych lekarzy i innego personelu medycznego. Odnośnie do drugiego z przedstawionych zagadnień prawnych, uzasadnienie wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje, aby w orzecznictwie bądź w nauce prawa budziła wątpliwość kwestia relacji przepisów o ochronie dóbr osobistych do art. 5 k.c. W szczególności samo naruszenie zasad współżycia społecznego przez żądającego ochrony dóbr osobistych nie wyłącza udzielenia ochrony, a zastosowanie art. 5 k.c., należy rozważać *ad casu*. Trzecie ze sformułowanych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych jest nieprzydatne dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, gdyż uwzględnienie roszczenia o zapłatę pieniężnego zadośćuczynienia nie nastąpiło z powodu przypisania pozwanemu odpowiedzialności za przenikanie informacji o okolicznościach rozwiązania umowy z powodem, lecz w następstwie uznania zawinionego naruszenia przez pozwanego dobra osobistego powoda przy uwzględnieniu wagi tego dobra oraz zakresu doznanej przez niego krzywdy.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. Dodać należy, iż uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje w odniesieniu do jakich zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej skargę uznać należy za oczywiście uzasadnioną.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania w związku z wnioskiem zawartym w odpowiedzi powoda na skargę kasacyjną orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwzględnieniem przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5, § 10 ust. 1 pkt 2 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

db